

var det Maal, som man stræbte imod under det forrige Styre, og det forekommer mig, at man paa Grundlag af det her oplyste maa have Lov til at sige, at nu foreligger Modpartens Erkendelse af, at dette er naaet.

Den højtærede Finansminister har ganske vist intet sagt om, hvorvidt denne Balance vilde holde; det havde nu været rent, om han havde gjort det, men jeg forstaar rent menneskeligt saa inderligt godt, at han ikke gjorde det, for hvad kunde han have sagt andet, end at der var Udsigt til Balance? og derved vilde han i ubehagelig Grad have stødt sig paa de Udtalelser, man i saa rigt Maal har slynget op mod denne Plads, naar den forrige Finansminister stod paa Talerstolen. Derfor har han undladt at sige noget herom, men jeg vil ikke undlade at rette det Spørgsmaal til ham, om han mener, han har Udsigt til at holde denne Balance.

Der er et Spørgsmaal, som i høj Grad indvirker paa Besvarelsen, og det er det Forslag eller det Kompleks af Forslag, hvorved man fra Regeringens Side foreslaar at gøre Danmark til en halvsuveræn Stat, de saakaldte Afrustningsforslag. Jeg er ganske enig i den Betragtning, som den foregaaende ærede Taler fremsatte, at dette er Agitationsforslag. Der er for mig ikke nogen Tvivl om, at den højtærede Forsvarsminister her løser en Opgave, som det er naturligt ved denne Lejlighed at lægge i en Militærministers Haand, fordi det er en Opgave, paa hvilken Krigshistorien frembyder saa mange smukke og opløftende Eksempler, nemlig denne, at en enkelt Afdeling af Hæren sendes ud for at fange Opmærksomheden og bortlede Opmærksomheden ganske fra det, som de øvrige Afdelinger foretager sig. Naar man, saaledes som jeg er det, er enig i den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gjorde gældende, at Ministeriet hidtil intet havde udrettet af de store Ting, som det havde lovet før Valgene, saa forstaar man saa godt Nødvendigheden af at bortlede Opmærksomheden fra det andet, der foregaar, naar dette andet er saare lidet. Og det er altsaa den militære Opgave, som er tilfaldet Landets nuværende Forsvarsminister, og som han — det erkender jeg — har løst med megen Dygtighed. Det kræves af en saadan Afdeling, at den skal larme og tildrage sig Opmærksomheden saa meget som muligt, og i den Henseende kan ingen som helst berettiget Anke rettes mod den højtærede Forsvarsminister.

Det er jo ganske givet, at vi saavel som Partiet Venstre maa staa som bestemte Modstandere af Forslag som disse — jeg

skal i øvrigt rette mig efter Formandens Henstilling og ved denne Lejlighed ikke komme nærmere ind herpaa. Det, der er det karakteristiske, og som i øvrigt allerede det ærede Medlem Hr. N. Neergaard berørte, er dette, at Militærudgifternes Nedbringelse er forud diskonteret, man skal give Forøgelse af Aldersrenten, og der skal skabes forøgede Udgifter til Enkebørn. Disse Forslag er utvivlsomt fortræffelige til at fange Vælgere paa, og det er formodentlig ogsaa i nogen Grad en Vurdering i den Retning, som fører til paa et saa tidligt Tidspunkt og saa stærkt at fremhæve dette. Men vi er her inde paa et i det lange Løb fuldkommen uforsvarligt finansielt Styre, som man for Landets Skyld maa haabe ikke vil blive fortsat for længe.

Den højtærede Forsvarsminister sagde, at hvis han ikke fik gennemført disse Afrustningsforslag — og derom kan han jo ikke være nogen som helst Forventning —, vilde han mellem anden og tredie Behandling af Finanslovforslaget søge en betydelig Nedsættelse i Militærudgifterne. Det lød meget forjættende, men jeg ved ikke rigtig, hvorledes man skal forstaa det; for disse Militærudgifter er i meget væsentlig Grad lovbestemte, og da den højtærede Finansminister udtrykkelig sagde: Vi vil søge at gennemføre den yderste Økonomi, som kan forenes med vedtagne Love og Regler om, hvilke Udgifter der skal afholdes, maa man gaa ud fra, at det er denne Regerings faste Beslutning ikke at ville lovgive paa Finansloven. Men saa er det ogsaa dermed givet, at de Nedsættelser, der kan blive Tale om paa Militærudgifterne, maa blive ret beskedne, de vil i alt Fald ikke paa nogen Maade kunne svare til Dækning af de Beløb, der skal til, hvis man skal opfylde blot en Brøkdel af de rige Løfter, der blev givet i finansiell Henseende før Valget.

Udsigterne for den højtærede Finansminister til at holde Balance afhænger jo i mangt og meget af den kommende Lovgivning. Jeg føres herved over til en Række af mere almindelige Betragtninger, som det er naturligt at fremsætte ved denne Lejlighed — den eneste, vi har til at gøre det —, og jeg vil da gerne begynde med nogle Bemærkninger om vort Forhold udadtil.

Først og fremmest vil jeg gentage, hvad jeg har sagt de sidste Aar, naar jeg under Finanslovbehandlingen har staaet paa denne Talerstol, dette, at jeg vilde ønske, den danske Offentlighed med største Opmærksomhed vilde følge Forhandlingerne i Folkeforbundet; og jeg haaber, at de